

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم. در مورد شهید حمیدرضا الداغی احساس عجیبی در مورد شهادت این شهید بزرگوار دارم و با خودم می‌گویم چرا باید در این زمان، شهادتی با این شکل و شمایل متفاوت از بقیه، رخ دهد؟ و این شهادت چه پیامی برای ما مردم این دوران با خود دارد؟ گویا این موضوع خبر از نوع دیگری از معناشدن و ظاهرشدن ارزش‌های همیشگی می‌دهد. فردی با این‌که خود و خانواده‌اش ظاهری متفاوت با مذهبی‌ها و حزب‌الهی‌ها دارند، ولی در عمق جان‌شان یک چیز مشترک با همه‌ی ما دارند که با این شهادت، تپش و جان دوباره گرفت. صحبت‌های همسر شهید را بسیار حکیمانه و عمیق و پرمایه یافتیم که گویا از این حیث تداعی‌کننده‌ی همان دیدار و صحبت‌های مادران شهدای دفاع مقدس با آن‌همه ایمان و فرزاندگی بود، گویا خبر از بنیه‌ی ایمانی قوی این ملت می‌دهد که هر از گاهی جوانه‌هایی را بروز می‌دهد و ما را به تفکر در مورد آنچه که هست دعوت می‌کند. شهادت این شهید دعوت به یک اتحاد درونی و عمیق را برای تمام مردم با ظواهر و سبک زندگی‌های متفاوت را داشت که در ماورای اسم‌ها و شکل‌های متفاوت، ما همه یکی هستیم و به دنبال یک چیز می‌گردیم، چیزی از جنس همین انسانیت و غیرت که در این شهید نمایان بود.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! باید به وجدان تاریخی که با شهیدان‌مان در این تاریخ به ظهور آمده؛ اندیشه کرد و به نقش زنده حیات فعال شهیدان به حکم «بَلْ أَحْيَاءٌ» که حیاتی است فوق حیات دنیایی و برزخی. این‌جا است که ملاحظه می‌کنید آری! نه تنها شهیدان در «دیروز» تاریخی ما میدانی شدند برای ظهور شهیدانی همچون شهید لندی و شهید الداغی؛ بلکه این عزیزان نوری گشتند که حتی خانواده خود را متوجه بصیرتی نمودند که در درون آن‌ها نهفته بود تا معلوم شود انقلاب اسلامی راهی است گشوده برای به ظهور آوردن آینده‌ای که بسیاری از انسان‌ها خود را در یگانگی‌ها نسبت به همدیگر احساس می‌کنند. آیا این تحقق آرام‌آرام آخرالزمانی نیست که به ما وعده داده‌اند؟ موفق باشید